

Scénář – Příběhy našich sousedů

Terka: Po druhé světové válce došlo k téměř úplné výměně obyvatel na Frýdlantsku. Do opuštěných domů po Němcích se stěhovali lidé z vnitrozemí nebo volyňští Češi. Stejně tak se sem dostali i rodiče Zdeňka Čepelíka, kteří se do pohraničí přistěhovali z Turnovska, z Klokočských Louček. Zdeněk se ale narodil až o deset let později, v roce 1956.

Laura: Zdeňkovi rodiče si vybrali dům s hospodářským zázemím pro dobytek v Pertolticích. S péčí o dobytek a drobné zvířectvo musely pomáhat i děti.

Pan Čepelík: Museli jsme udělat ty práce, který byly, žejo. Že jsme i vstávali ráno ve 4 před školou. Měl jsem malou kosu a v druhý třídě jsme sekali trávu všichni. Celá rodina musela sekat louku.

Bára: Srpnové okupaci Zdeněk ještě jako malý dvanáctiletý kluk nerozuměl. O to větší, byly obavy jeho rodičů.

Pan Čepelík: Ve 4 nás zbudila máma, vstávejte je válka, jo. A hned s babičkou jely ráno do krámu nakupovat.

Terka: V dospívání bylo jeho snem stát se kriminalistou. Tak nastoupil po základním vojenském výcviku ve Frýdku-Místku do školy Sboru národní bezpečnosti.

Pan Čepelík: Venku jsme museli zakopávat se a plazit se v blátě, přišli jsme do kasáren, odpískali nám, odložit věci. Na jídlo se muselo jít čistý, boty nakrémovaný. Tak my jsme museli v těch hadrech do sprch, osprchovalo se to.

Nejhorší byla Smraďavka, ten kopec. Ten nám dával. Vždycky vyhlásili v noci poplach chemickéj. To znamená že jsme museli vynosit matrace, všechno pozavírat, všechno udělat, museli jsme vzít velkou polní. A v maskách jsme běželi nahoru.

Laura: Když zjistil, že nebude vyšetřovat kriminální případy, ale dohlížet na pořádek v pražské čtvrti Karlín, podal výpověď. Vojnu pak dosluhoval u Vojenských staveb, v kasárnách v Praze a v Kladně.

Bára: Po odchodu ze školy SNB mu politický důstojník vyhrožoval, že si na něj ještě mnohokrát vzpomene. A také že vzpomněl. Na třicetidenní vojenské cvičení byl povoláván i třikrát ročně. A tak si sháněl různé omluvenky a hledal výmluvy.

pan Čepelík: Absolvoval jsem Varnsdorf jo, Prahu. Pak jsem zakotvil v Litoměřicích-tam kam jezdíme, pod Radobýl. Tam jsem byl asi desetkrát na cvičení.

Bára: S režimem nesouhlasil, do komunistické strany nikdy nevstoupil a politická nařízení odmítal.

Pan Čepelík: Ty praporky, a takovéhle věci ty jsem zásadně nectil. Na 1. Máje jsem nechodil, 9. května jsem sázel brambory.

Terka: Díky své šikovnosti si ale nakonec i za komunistického režimu kariéru v lomu Krásný Les vybuřoval. Stal se závodním lomu. Kromě práce musel zvládat i večerní studium.

Pan Čepelík: Vyučování bylo vždycky pondělí, středa. Do večera do osmi jsme měli vyučování do půl devátý. Já jsem ruštinu neměl rád, jedinou trojku jsem měl z ruštiny.

Laura: V kamenolomu zažil i převratné porevoluční změny. Ty vedly k privatizaci podniku, střídání vlastnictví, a dokonce ke konkurzu společnosti. Zdeněk Čepelík byl vedoucím provozu v lomu Krásný Les, ale nakonec ho pověřili vedením celé firmy s 550 zaměstnanci.

Bára: Zdeněk byl jedním, který podnik udržel nad vodou, ale zažil i několik mafiánských praktik, kdy se bál o život svůj a své rodiny.

Terka: Spolu s manželkou vychovali kromě svých třech vlastních synů další čtyři děti z dětského domova. A nejen to.

Pan Čepelík: Adoptovali jsme si jedno děvče z Afriky, ona se jmenovala já nevím Emma Empšipa jo, tu jsme do osmnácti let podporovali.

Terka: Momentálně o ní nemá žádné informace, ale rád by ji našel a spojil se s ní.